

tauban waar thans het Museum Ingres, bevattende een kostbare verzameling van diens werken en tal van reliquiën, gevestigd is.

Ingres-père was een vroolijke Frans. Hij was zeer gezien bij zijn vroegere leermeesters en kameraden van de Academie van Toulouse, waar hij zijn opleiding genoten had, en zij benoemden hem in 1790 tot lid dier Academie. Bij zijn stadgenooten en opdrachtgevers stond hij trouwens ook in hoog aanzien, zelfs al is het bekend, dat hij de hem toevertrouwde werken niet altijd even gewetensvol uitvoerde. In het bijzonder moet hij uitgemunt hebben in het organiseren van feesten. Voor de huiselijke omgeving was zijn luchtige levenswijze wel wat minder aangenaam. Zijn vrouw dacht er op een gegeven oogenblik zelfs over hem te verlaten. Maar voor Jean-Dominique was hij een uitstekende vader, en Ingres hield altijd veel van hem. Van hem ontving hij ook de eerste teekenlessen, terwijl zijn vader er eveneens voor zorgde, dat hij grondig vioolspelen leerde. Zijn viool bleef Ingres zijn leven lang een onafscheidelijke metgezel. Om te beginnen verdiende hij met zijn instrument, als violist van den schouwburg van Toulouse, den kost, toen hij in die stad op 11- of 12-jarigen leeftijd door zijn vader werd achtergelaten, om er zijn studie in de kunst aan de Academie voort te zetten. Later zien wij hem steeds zich met vioolspel verpoezen tusschen zijn schilderwerk in. Op de muziekavondjes, die hij geregeld een paar maal per week in de Villa Médicis, de Fransche Academie te Rome, toen hij daar directeur was, gaf, speelde hij gaarne zijn vioolpartij mede. Hij was dol op muziek, volgens de getuigenis van Gounod, een zijner vrienden uit den tijd van dat directeurschap. En Ambroise Thomas bleef zes maanden langer dan hij als pensionnaire van de Villa Médicis verplicht was, te Rome, alleen om het genot van den omgang met een meester, die zoo diep de muziek doorvoelde, en hem vol teederheid wist aan te moedigen. Zijn lievelingscomponisten waren Beethoven, Glück, Mozart, Weber en Haydn. Geen grooter geluk bestond er voor hem, dan te schilderen, terwijl men hem van zijn goden voorspeelde. Op hoogen leeftijd schreef hij aan een zijner vrienden: „De muziek, die hemelsche kunst, balsemt mijn leven; ik ken haar in al wat zij ter wereld heeft gebracht, en het eerste uur daarvan sloeg ongeveer 70 jaar en langer geleden, in Toulouse, daar waar, op 14- of 15-jarigen leeftijd, ik Homerus en Virgilius, door copieën Raphael, en de werken, die door mij in den grooten schouwburg van die stad werden begeleid, van Glück, Haydn, Grétry, Méhul, ontdekte.... Ik heb pas later, te Parijs, den aanbiddelijken Mozart leeren kennen. Mijn hart heeft er zich altijd heengewend, zooals de zonnebloem naar de zon”.

Ingres verliet de Academie van Toulouse, waar hij zeer tot tevredenheid van zijn leermeesters gewerkt had, met een fraai getuigschrift, waaraan zelfs de raad van onderwijs gemeend had nog enkele woorden toe te